

нището, но и тамъ го нѣмаше. Къмъ обѣдъ се научиха отъ своя сѣсѣдъ, че Жакъ се разхожда съ лодка изъ морето и рѣшиха да го чакатъ на една височина на брѣга.

Морето се бѣ развълнувало още прѣди два часа. Отъ вълнитѣ му тѣ не можаха да видятъ нито лодки, нито морски птици. Тогава двѣтѣ дѣца почнаха да се грижатъ за братовчедата си и да се каятъ:

— Ние сме причина за неговото бѣгство, защото го измѣчвахме жестоко, казваше братчето.

— Да, ние ще бѣдемъ сѣдени единъ день като негови убийци отъ небесния Сѣдия, продължаваше сестричето.

Врѣме за обѣдъ мина отдавна и дѣцата се върнаха въ къщи безъ Жака наскърбени и разкаяни. Ала колко се зарадваха, като го завариха у дома седналъ спокоенъ до майка имъ на трапезата!

Тѣ го прѣгърнаха и го помолиха да не бѣга вече отъ тѣхъ. Но въ сѣщото врѣме му се обѣщаха, че нѣма вече да го измѣчватъ.

Да, тѣ одържаха думата си: отнасяха се съ него братски и той отъ отъ день изъ день се поправяше и червенѣеше.

Слѣдъ три мѣсеца баща му дойде и си го заведе въ Русия здравъ и читавъ. Той постѣпи въ руското училище и стана вещь машинистъ като баща си.

